

ПРИРЕЧЕНІ

НЕВИГАДАНІ ІСТОРІЇ ПРО НАШИХ ХЛОПЦІВ, КОТРІ У ЛЮТОМУ 2015 РОКУ ТРИМАЛИ НЕБО НАД ДЕБАЛЬЦЕВИМ

Тетяна ГОЛУБ

ТИХ, ХТО повертається з війни, видають оті. Небезпечні, темні, без дня...

Ми сиділи в «усамітненій» кімнаті газети «Панорама»: дві дівчини-журналістки й семеро хлопців, вагрі - ледь тиждень минув - як вибігли з «котла». Змаритал, аж черні, з хриплими голосами, обвітреними на морозі обличчям. Відчувалося: ми у різних містах: місто, що не знає, як дихає війна, і воєни - ті, що вернулись із бою. Незвичайні кімнати наповнювалися брязкотом азартів, вибухами й криками бою. І здавалось, поред із нами незримо стоїть загиблий, уважно слухають, що говорять жінки. Хлопці згадували подивніше, і відчувалося, як сім'ї їм бракує, та й як опинилися шалі атаки або останній погляд згаданого друга? Коли ж прощалося, ми їм так тепло, що ажочому: «Спасибі, хлопці!» Вони, прозрівши месаж нашого серця, ширі й метушливо у відповідь: «Героями - слава!» І знов їх загиблі постави між нас...

«Танки йдуть!»

Позиції на північ-схід від Дебальцевого 40-й мотопіхотний батальйон «Кривбас» зайняв 17 грудня 2014. Позиція додержав... 19...

комерсаємось у залізних нутринах. Руки в ринах, обморожені. Звісно, якщо хочеш повернутись із бою, то тільки крутитимеш, але ж не всі ремонтники, дехто техніку боюм уперше».

Ось тут, зазначають бойці, і виявилось талані сум'янина Дмитра ЛІСОВЕНКА - від початку мехкода, згодом командира БМП. «Свою машинку він налагодив, мав частиний механізм. Потім його викликали до штабу, куди стягували побегу й ненадійну броню, і Дима вже там управлявся. Із двома машини скласти одну - жінчина практика. Інтенсивність бою була такою, що пошевезення «дворів» не бракувало».

Від 22 січня ворог розстрілював Новогригорівку шолобово, з усіх калібрів. Як у фільмах про 1943-й, боєи завжди перла на нашу позиції. Потока ж пострілів - паливими, запчастинами і БК - ставала все товщию харків й переизувалювало - в обрід. Батальйон, від початків недоукомплектований на третину, стріляв танкові атаки російської армії, ніс незліченні втрати. Два десанти «200» і більш ніж півста поранених, і це - на 280 бойців, а підстрілюючи так і не було. Чому? - відповідь тевертали не дали і позиції. А підкови лави Вульфєрєси, саме Новогригорівка стала єдиною зою винятку у лют...

ПОЛЕ БОЮ. Трудений танковий біл під с. Новогригорівка у лютому 2015 р. стане славним сторінкою у підручниках із вітчизняної історії

в паралельну реальність: однілітні спаркаться на жетті, начальника і заплету а у тебе... історі. А тебе...

8-ка весь час баражувала на відтію Донецьк-Луганськ. Позаторік у...

НА ПОДВИГ

ГЕРОЯМ СЛАВА! 33-річний Дмитро Лісовнико загинув 12 лютого 2015 р. на Дебальцьєському плацдармі. Похований на Алеї слави в Сумах

КОРОТКИЙ ПЕРЕПОЧИНОК. Другий рік волонтерська група «Україна-TOGETHER» допраляє арміяцям і добробатам народну допомогу

«Там я зрозумів, що відчуває...»

Проти жінки нічого не встоїть...

Історія про те, як сумські дівчата - парикмахерка й бухгалтерка - «замовили» погонь реактивної батареї, і досі переповідають у 128-ій. «Якби не вони, - визнаютьсь бувалі воєни, - смертю хоробрих воєн би цілий підрозділ...»

Дебальцьєський плацдарм розпочався не в лютому: від серпня 2014-го, цілу осінь і зиму там йшли жорстокі бої. Сумські волонтери, що назвались ГО «Україна-TOGETHER», увесь цей час харчами, теплом одягом, інструментами, запчастинами й ліками допомагали - у тому числі - й 128-й гірсько-піхотній бригаді. У січні 2015-го її рота обороняла с. Новоогравова поблизу Дебальцьєвого.

«І ось перша година ночі, - згадує 37-річна волонтерка Оксана ФЕДЧЕНКО, - у телефонній трубіні знайшов голоси. Ні, крики! І просяються навіть, і просять-молять. Через потужні вибухи ледь чув, що із штабом 128-ї у хлопців зв'язку немає, мобільна мережа «лягла» (так завжди перед потужним російським наступом), дозвонитись можна тільки на віддалі. А селари все ніч думали аргую, тепер - танки. З нашою «стрілякотню» проти брови не встоїть! І багато поранених, контужених... Дівчатка, ви казали, що допомагаєте не тільки піхоті, ось координати пілей - повідождете артилерії й у штаб - про ворожий наступ».

Оксана та її подруга-волонтерка, координатор «Україна-TOGETHER»...

вимоги з'ясу, сім батальйонів вистачає, аби утримати 5 км). Напрямою можливістю проривів забезпечували блокпости й «опорники». Наші знайомці утримували с. Новогригорівку – «опорник» «Пчола», що став легендарним. Особовий склад – сум'яни, волгівці, кіровоградці й херсонці, люди абсолютно мирних професій, мобілізовані у третю хвилю. «Леху брешовану техніку ми отримали зношену, – у загальному хорі відгукнувся голос худорлявого хлопчини Миколи ДМИТРИШІНА. – От, скажімо, моя «старушка» років на десять дренніша за мене. На кришках донецьких морозів розмерзлася. Як не вонезмо, кожену хвилину, замість перепочити,

ти дебальцево. І ворог швидко потугою. Знекровлений батальйон розтягнувся по всій лінії фронту, і здавалося, скоро кінець. Але у зимових промерзалих тілах жевріла впевненість, розуміння, що треба стояти, можливо, й до кінця. Щораз успішніше (бо вчались прямо к бок) давали «отвєточку», влаштувавши засідки й влучаючи напевне.

«БМП – машинка легка, броня «прошвається» нараз, навіть дрібним калібром. І контузія – це найлегше, можна тільки мріяти, – хмурніють хлопці. – Завтраж у «коробочках» або смерті миттєва, або факел для екіпажу. І скільки хороших хлопців загинуло! А телефонувати «на родину», і так, ніби

убивають!»

«Богои війни» у полон не здаються...

Сум'янин Богдан ШЕРСТЮК пішов на війну по першій хвилі мобілізації, до війни був менеджєром, а став навідинком БМ «Ураган»; Володимир КУНДА, навпроти, довосиний контрастник, головний сервіант 8-ї батареї 27-ї Сумської РЕ Абр. У редакції «Панорами» хлопці згадують події річної давнини: «Наша 8-ка від самих початків війни працювала результативно, кажуть, у Генштабі ставили ішим за приклад. За нашої вогневої підтримки звільняли Слов'янськ, Краматорськ, Червоний Лиман. Улітку-восени 2014-го разом із нами – наступ на Сіверськ, Лисичанськ, Дебальцеве. Дотисли сепарі аж під вордон, здавалося, війни кінець, але зайшла армія РФ, і – завершилося. Відтоти

ло латини, а після Різдва розверілося. Кінець січня-початок лютого 2015-го – «схилілися» тяжкі. Залишеш – не забудеш. Не вивалили з «бойових», спали урешками, по півтори години на добу. І стріляли-стріляли, зариджалась і знову стріляла. Протома жалася з ніг, але ніхто не жалася, не утікши. Як брати, виручали наваєм. От факт: попервах пуск РСЗВ здійснювали за 10 хв., за нормою – 3 хв. А вже після фронтового пекла, перелетітих «отвєточок» наш особистий рекорд – 2 хв. Це тому, що кожен «вази»-сільця, скільки має сил, і ще «трішки». Офіцери дитувались – мовля, «неможливе можливо».

От, кажуть, Дебальцевський казан, але як такого «казана» не було: дарують життя між Дебальцевем і Артемівськом утримували ЗСУ. Великою мірою саме завдяки нашій роботі! Так, коридор вужчал, до сепарських позицій – 8-20 км, але

дотурили на всі боки. Скажімо, як поблизу с. Клішове. От Логаново наша піхота брала трічі, і 8-ка шораз була в поміч. Під Дебальцевем робили колону російських танків, що йшли нашим у тил. Це також наша робота. На вузловій станції роздобвали ешівон з російськими казачками, цілий батальйон найманців: 300 чоловік, танки, артилерія. Усе ж нашим легше!

У Дебальцевській операції, кажуть, з нашого боку було до 6 тис., а окупантів – 18. Утрічі більше! І одиак ми цілий місяць тримались. І брешуть вони, що наших поваяло там незмірно... Звісно, за кожним жалє, але наших лигло кілька сотень (більше поранених, полонених, розбитої техніки), а хай своїх поразують! Іх, як і юлись, твали на забій, безжалєно, без ліку. Там серед ступу їх тисячі. Довецькі шахтарі й урки кичились полаторик, тепер – російські найманці, контрастники, строковики. Брати, мля...»

нили від хижака. Проте й на рахунок мого екіпажу – з «Іхні» танки!..»

Микола ДМИТРИШІН,
23 роки, м. Тростинець,
кращий навідин БМП

«заспоколати» передайте, щоб тримались до ранку... Таубиш 55-ї бригади відповіли: ми стоїмо далеченько – наш «привіт» не долетить... Дівчата – до «ураганів», їх офіцер відповів, що з усією душею, втім шоймо з бойових, відстрілялись і поки «пусті». Спасибі, наші рідненні артилеристи зв'язали бійця 128-ї з «меншими братами» – ракетниками. Ті, звісно, рішуче: «ні!» Бо це армія і командують нею генерали в кампасах. І біс із ними, з посонами, та ж можна загрозити під трибунал! Але хто встоїть перед жіночими мольбами? Та ще тих, котрі й самі під «градями» бувають, але справи волонтерської не пошкоудли...

О третій ночі дівчата почувли найбажаніше: «Це – Новоорловка! Все, пішла жара! Сепарі тікають! Будемо жити! Дівчатонька, розцілуємо!» А драку підійшло і підкріплення. ❖

Батальйон «Кривбас», недоукомплектований на тренину, 2 тижні стримував танкові атаки армії РФ